

Zpívání (Jitka Zelenková) - Vondráčková, Helena

Zas cítím se bezbrannou, nahou,
skleněný lustr už zhas,
jsem tu jen já, můj tichý hlas,
mé zpívání.

Na něm nejvíc mi záleží,
teď musím, si světla zhasnout,
já nejsem tou dívkou krásnou,
k dívání.

Na scénu vstupujíc,
nechci nic, jen zpívání
a pak si věřím,
věřím vám i svému zpívání.

A pak střepina, která pálí mě
a zvroučňuje můj hlas,
ať se stane něčím,
co pálí vás též,
co zasáhlo vás.

Když vcházím k vám, nemám dech,
jako bych šla po schodech
a pak cítím, jak trému ztrácím
zpíváním.

A tak mi jde úsměv sám,
je to štěstí, to není křeč,
nacházím jen společnou řeč
v mém zpívání.

Naprosto propadlá
tomu svému zpívání,
ctižádostivá, které zbývá
už jen zpívání.

V něm lze nacházet
všechnu zázračnost,
zármutek i pád,
co je krásnějšího,
nežli písni kousek nálady dát.

A pak střepina která pálí mě
a zvroučňuje můj hlas,
ať se stane něčím,
co pálí vás též,
co zasáhlo vás.

Chci k vám mluvit řečí,
kterou skýtá jen zpívání.